

שומרים על קשר

בבית ומחוץ לו - חדשות מימי המלחמה

דף מספר 7 | 13 בדצמבר 2023 | א טבת תשפ"ד

משולחן הנהלה כלכלית / שי שפיגלר

שלום לכל אנשי שמיר, חיי כולנו מושפעים ממלחמת חרבות ברזל, והגם שהשגת יעדיה ותוצאותיה עוד לא נראות באופק, אין ספק שהמחיר שהיא גובה מאיתנו כמדינה הוא כבד ונורא. כאן, בשמיר בכלל ובמגזר העסקי בפרט, מורגש (ונשמע) קול המלחמה, אולם עד לכתיבת שורות אלה ממשיכה להתקיים שגרת עבודה המותאמת למצב ומאפשרת פעילות עסקית רציפה של מפעלי התעשייה, החקלאות ובוודאי של הסנ"ה (התיק הכספי). הקושי לעבוד כרגיל

בהחלט מורגש, אם בגלל מחסור בעובדים (מגויסים ומפונים) ואם בשל המגבלות המובנות של פיקוד העורף והצבא. ועדיין - בהובלת מנהלי החברות והצוותים נעשו מהלכים לצמצם כמה שניתן את הפגיעה בהיקפי הייצור והמכירות, תוך דאגה לשלומם וביטחונם של העובדים והמשך קשר רצוף עם הלקוחות בארץ ובחו"ל. מובן שהיינו שמחים שמלחמה לא תהיה סיבה וגורם להצלחה עסקית, אך בעתות משבר, כפי שראינו גם בימי הקורונה, נפתחות הזדמנויות חדשות העשויות להטיב עם העסקים מסוימים. כך הוא המצב גם כעת, אבל כבר

למדנו שאת ההשפעה האמיתית על העסקים ניתן ונכון לאמוד רק לאחר פרק זמן ארוך יותר, שמתבהרות בפועל ההשלכות המלאות של האירועים.

הסנ"ה, מאופן הגדרתו הסולידית, פחות רגיש (כלפי מעלה ומטה) לתנודות בשווקי ההון, ומכאן שגם בתקופות של חוסר בהירות וחוסר יציבות כלכלית, מקומית או עולמית, אנו מצליחים להישאר בגבולות הגזרה שהצבנו מבחינת מבנה התיק ויעדי התשואה ארוכי הטווח. יש מעקב רצוף אחרי מצב התיקים על ידי איתי אלוני וועדת ההשקעות, המגיבים במידת הצורך.

ועוד כמה דברים

חלופי גברי בשלא"ג (שאינם קשורים למלחמה): באופן מתוכנן ומסודר, וביזמתם, עומדים זאב מרקמן, יו"ר החברה, ואילן פיקמן, המנכ"ל, לסיים בקרוב את תפקידם ועבודתם בשלא"ג. לא אחדש דבר כשאומר כי מדובר

בשני חברים שנשאו על גבם לאורך שנים ארוכות את החברה, ובשיתוף עם צוות מנוסה ומקצועי הביאו אותה להישגים עסקיים מרשימים. כולנו נהנינו לאורך שנים מפירות הצלחתה ושגשוגה, ועל כך מגיעות לאילן ולזאב תודה והערכה גדולות מכל חברי שמיר. נתן לוי, שצמח בתוך החברה, שימש לאורך שנים כסמנכ"ל הכספים שלה היה מעורב במהלכי פיתוח עסקי, נבחר על ידי הבעלים והדירקטוריון להחליף את אילן בתפקיד המנכ"ל. עמרי רותם, המביא את ניסיון מוכח ומוצלח, נבחר להחליף את זאב לתפקיד יו"ר החברה. שינויים פרסונליים אלה נתמכים בתהליך אסטרטגי של פיתוח עסקי, ומצטרפים למהלך של חיזוק מעמדנו כבעלי שליטה בחברה. הם מבוצעים מתוך כוונה להמשיך את חיזוקה וצמיחתה של שלא"ג לשנים קדימה.

בהתייחס לשאלה שמטרידה כנראה רבים (כך לפחות אומרת לי מירב, עורכת דף הקשר) - מאין בא התקציב ל"מענק המלחמה" שהמזכירות הרחבה החליטה ללתת לחברי הקיבוץ ותושביו, והאם הוא יפגע בתוכניות עתידיות? תשובתי היא זו: לשמיר יש, כידוע, מקורות כספיים זמינים המאפשרים קבלת החלטות בעלות משמעות כספית בעתות משבר וחירום, או בעקבות

אירועים חריגים שאינם במהלך העסקים הרגיל ושלא נכללו בתוכנית התקציב השנתית. עם זאת, ולמרות שבכווננו לשאת בהוצאות כספיות לא-מתוכננות בלי לפגוע במחויבויות ובהתחייבויות קצרות הטווח של העסק והקהילה - נכון לקחת את אותן הוצאות בחשבון, על אחת כמה וכמה אם הן יצרו גרעון תקציבי מהותי בסוף השנה, ולתכנן את תקציבנו בשנה העוקבת בהתאם, כדי לאזן ככל הניתן את הגרעון המצטבר. כך בכוונתנו לעשות, כפי שיובא בקרוב לאישור המזכירות הרחבה.

אני מקווה שנגיע בהקדם ליום שבו נחסל את חורשי רעתנו, נחזיר את הביטחון והשקט לאזור ונעמיד למדינה הנהגה ישרה ואמיצה, שתביא גם אופק לשלום. הלואי שנהיה כולנו ראויים למחיר הרב ולכאב של מי ששילמו על כך בגופם ובנפשם. חג אורים שמח.

מהנעשה בגיל הרך / מירב סלומון

לשגרה הברוכה כאן ביחד, עם כולם בשמיר, ובהזדמנות זו שולחים דרישת שלום חמה לכל הילדים, למשפחותיהם ולנשות הצוות שלנו. מתגעגעים אליכם מאוד. שיהיה חג חנוכה שמח, חג של ביטחון ושקט.

כבר יותר מחודשיים שאנחנו בשגרת חירום, ואפשר לומר שמערכת הגיל הרך בשמיר נכנסה לשגרה. אחרי כחודש של התנהלות בשני מקלטים עיליים - ילדי הגן במקלט הספורט וילדים מגיל לידה עד שלוש במקלט היוגה - התרחבנו וגדלנו. קלטנו ילדים נוספים, והעברנו את ילדי הגנון למקלט השמו"צ.

לפי הנחיות פיקוד העורף, אנו מתנהלים אך ורק במקלטים במהלך היום. נשות הצוותים עושות את המיטב להעניק לילדים את המענה המתאים ביותר בתנאים אלה, וליצור להם חוויה חיובית. בהתאם לתקופה אנו מתאמנים גם בגמישות, התפשרות ובניית סדרי עדיפויות אחרים. אנחנו חולקים את המקלטים בשיתוף פעולה טוב עם פעילויות של שכבות גיל אחרות, וברוח חג החנוכה משתדלים לראות את האור והחיובי בסיטואציה המורכבת הזו.

חלק מילדי הגיל הרך וגם חלק מנשות הצוות שלנו מפוזרים עדיין ברחבי הארץ. אנו מייחלים ליום שבו נוכל לחזור

.....

נר ראשון בסימן בין-דורי / איריס פיאנקו וגפן וקס

ילדי "מגו" וחברי הגיל השלישי ערכו מנחה חגיגית משותפת לחנוכה, עם הדלקת נרות, ברכות, סיפורי אנו באנו-שמיר-חנוכה, חידונים שוברי לשון ומכאיבי ראש, וכמובן ביקור של רבי קלמן וחנה זלדה היקרים והמצחיקים. גפן וקס, מדריכת מגו, כתבה והקריאה ברכה מרגשת:

בימים מורכבים כמו אלה, שבהם החושך, חוסר הוודאות, חוסר השגרה והגעגועים מציפים אותנו, בחרנו להדליק

ביחד נר ראשון של חנוכה ולהגביר את האור בתחושה של קהילתיות, חיבור רב-דורי והרבה שמחה ואהבה. החודשיים האחרונים לימדו אותנו הערכה והוקרה לאותם דברים שעוזרים להגביר את האור, ואנחנו רוצים להודות לכל ילד וילדה, סבא וסבתא על חיוך בשביל, על מילה טובה, ועל עזרה ותמיכה ללא תנאי. ברוח החג אנו מאחלים שהאור יגרש את החושך, שכל החטופים, הנעדרים, החיילים וכוחות הביטחון יחזרו הביתה בשלום, ושנדע ימים בטוחים ושקטים יותר. חג שמח!

שמחה על הזכות להיות חלק, ומקווה להמשיך להשפיע / מגן בלצר

ומחשבות שעולות בהם. הדבר עוזר להם להתמודד עם המצב, לשוחח עליו ולקבל תמיכה מכולנו. אני שמחה מאד על הזכות שניתנה לי להיות חלק מהפרויקט הזה, ומקווה להמשיך להשפיע בתחום הרכיבה ולתרום את חלקי לשיפור המצב במדינה.

כשבועיים אחרי ה-7.10, ולאור המצב, הגעתי ארצה מספרד שבה אני מתגוררת כעת. באתי עם רצון לעזור ולתרום איפה שצריך, ולמזלי - ימים ספורים אחרי שהגעתי כבר נכנסתי לפעילות בעמותת "ברטלי" בעיר אילת. זו עמותה על שם ג'ינו ברטלי, רוכב אופניים מקצועי איטלקי שבתקופת מלחמת העולם השנייה הציל יהודים רבים באמצעות הברחת מסמכים מזויפים באופניו בזמן האימונים. אחרי מותו הוא הוכר כחסיד אומות העולם. העמותה עובדת בכפרי-נוער לנוער בסיכון, ונותנת לנערים כלים להתמודדות עם אתגרי החיים דרך הרכיבה על אופניים.

אחרי אירועי ה-7.10 החליטה העמותה להתייצב ולתרום את חלקה, ומהר מאוד הוקמו (ועוד יוקמו בהמשך) מרכזי "ברטלי" במקומות שבהם נמצאים מפונים מיישובי העוטף, בין השאר באילת. מטרת המרכזים היא לעזור למפונים ככל האפשר בכלים שיש לנו.

אחרי תקופת הסתגלות והתאמות התגבשו קבוצות של מבוגרים ונערים מיישובי העוטף, ואיתם אנחנו מנסים לייצר איזושהי שגרה שכוללת אימוני רכיבה לשיפור הטכניקה, הקניית יסודות ותחושת ביטחון על האופניים, לצד המפגש החברתי והאפקט הקבוצתי התומך. חוץ מהרכיבות וההדרכה הטכנית, צוות ההדרכה שלנו מקיים בסוף כל פעילות "מעגל סיכום", שבו ניתנת לרוכבים הזדמנות לשתף אותנו ואת חברי הקבוצה בתחושות

שהם סיפקו כמה רכיבות עם שיאי מרחק שככל הנראה לעולם לא ניתן יהיה לשבור ...

ובסוף, תשאלו מה קורה כשבזמן רכיבה נתקלים באזעקה ובמטחי פגזים (קרה באמת). במקרה כזה הנחיות פיקוד העורף הן בהחלט חשובות, אבל אנחנו מעדיפים לאמץ את ההנחיה של אילן רוזנבלט, שפוקד להמשיך לדווש בשיא המהירות ולאט לאט להגביר ...

כולנו מקווים לחזור לרכוב שוב ללא מגבלות, ומייחלים לסיום המלחמה, להשבת השקט והביטחון לגבולות המדינה, ולחזרתם המהירה בשלום של כל חיילינו והחטופים. וכן, מחכים גם לרכוב שוב בסינגלים האייקונים של בארי ושוקדה.

שי שפיגלר

מחכים לחזור לשגרה

ב-7.10 בשעה 06:30 יצאנו, שני רוכבים משמיר ואחד מעמיר, לאימון לקראת תחרות "אפיק ישראל" 2023. כשהגענו לציר הנפט קיבלתי הודעה על עשרות טילים ששוגרו מעזה לכיוון צפון. שיתפתי את החברים וביחד חשבנו שעוד רגע זה יגמר, לכן החלטנו להמשיך ברכיבה. אחרי כמה דקות קיבלתי סרטון שבו נראים מחבלים מסתובבים ברכב ברחובות שדרות. שוב, חשבנו שמדובר בפייק ניוז, ושאלנו את אמיתי - תכף המשטרה תסיים את האירוע. המשכנו ברכיבה, ואחרי כמה דקות קיבלתי עוד הודעה שמחבלים חדרו לקיבוץ בארי. פה כבר הבנו שמתחילה מלחמה, ושצריך לחזור מיד לשמיר.

אחרי בערך שבועיים התחלתי לרכוב פעמיים בשבוע לאורך גדר המערכת שלנו ולרדת עד לצומת שמתחת לקיבוץ. היה ברור לכולם שמסוכן לרכוב בעמק או בהרים שממזרח לשמיר, ובכל זאת יצאנו ב-11.11 מזרחה משמיר, לכיוון רמת טראמפ, וירדנו לעמק. הכל היה רגוע ושקט, אבל בדרך חזרה ראינו את העשן מאזור מרגליות. זה היה קצת מלחיץ, אבל חזרנו בבטחה לקיבוץ.

בשבת ה-8.11 נסעתי ברכב לשער הגיא, חניתי בתחנת הדלק וטיפסתי באופניים לכיוון ירושלים, לפגוש את משפחות החטופים ולצעוד אתן. זה היה יום מהנה מבחינת הרכיבה, ועוצמתי מאד. מאז רכבנו עוד פעם אחת מחוץ לשמיר ופעמיים במרכז הארץ. כפי ששי כתב, בכל הרכיבות בצפון כולנו משתמשים תוכנת ניווט, אבל בגלל השיבושים הרבים היא שירטטה לנו בכל הרכיבות האחרונות מסלול אחר לגמרי מזה שבו רכבנו באמת.

מעבר לשמירה על כושר, הרכיבה היא סוג של תרופת הרגעה והיא חשובה לכולנו. אנחנו מקווים לחזור לשגרה במהרה, להמשיך לרכוב כקבוצה ולפגוש רוכבים אחרים בדרכים. אגב, כפי שרואים בתמונה, אנחנו לא זונחים את המסורת ועדיין מנצלים כל חלון הזדמנות לנשנש משהו איפשהו בדרך.

וולטר מוצ'ניק

למרות היריות, הפגזים וההירוטים מעל שמי העמק, רוכבי האופניים של שמיר אינם מתייאשים וממשיכים לדווש במשעולי הגליל. בתוך כך הם מגלים את פניו החדשים של האזור, שהתחמש ונחפר בחודשיים האחרונים, ובעזרת ה-GPS גם מגיעים למחוזות שלא שוערו. הנה מה שחלק מהם סיפרו על כך.

שיבושי ה-GPS סיפקו כמה שיאי מרחק שכנראה מעולם לא יהיה אפשר לשבור

השבת השחורה של ה-7 באוקטובר תפסה חלק מחברי מועדון האופניים המקומי, השפן הדוושן, בשיא ההכנות לקראת אירוע האופניים "אפיק ישראל" - מרוץ אתגרי וקשוח בן ארבעה ימים שהיה אמור להתחיל ב-10 באוקטובר. כבר ברגעים הראשונים של הגעת הדיווחים וההודעות בטלפון, בעודם מדווחים בשיא העלייה לרמת הגולן, הבינו רונן, וולטר ואילן שמדובר באירוע שונה לגמרי ממה שהכירו עד כה. הם סבו אחור וחזרו לשמיר, גם מתוך הנחה שמיד תפתח עלינו גם הגזרה הצפונית ...

בשבועות הראשונים למלחמה, וכמו רבים אחרים, גם חברי השפן הדוושן עזבו את תחביבם האהוב והקדישו את עיקר מרצם וזמנם להתנדבות ולפעילות התואמת את המצב, מהכנת אלפי מנות לחיילים בניצוחו של וולטר, דרך התגייסות לכיתת הכוננות בשמיר והתנדבות למשמרות החמ"ל, והמשך בפעילות במסגרת הצח"ל. ובואו נודה - למי היה ראש לעסוק בדברים "רגילים"? לכולנו נדרש זמן להכיל ולעכל את אירועי השבת השחורה ולהסתגל למציאות העכשווית, המלווה גם בדאגה ליקירינו, לבנותינו ובנינו המגויסים.

לאט לאט לתוך נובמבר חזרנו לרכוב. בכל זאת - אופניים בעלות של XXX אלפי ש"ח לא טוב לייבש במחסן יותר מדי זמן. ההרגשה שצריך לתת לגוף, לראש ולנשמה קצת אנדרופין החזירה אותנו לאוכף האהוב. אופי הרכיבות שונה מזה שבו הורגלנו, ואזורי רכיבה מסוימים יצאו מהתחום כדי שלא להפריע לתמרונים ולאימוני הצבא ברמת הגולן. למשל, אי אפשר לטפס מעבר לקו הגובה של ציר הנפט, וכדי שלא לעורר יתר על המידה את כוח רדואן אי אפשר גם לעבור את קו הרוחב מכפר סאלד וצפונה. בכלל נדרש לפקוח עיניים, כי כוחותינו פרושים ברחבי הגליל בין הנחלים, הפרדסים והשדות, ומפגש עם קנה תותח החוצה את הדרך הפך לסימן היכר של מרחבי האזור.

בימים אלה באה לביטוי גם היכרותנו העמוקה עם שבילי הגליל והצפון. לו הסתמכנו על אמצעי הניווט בכלל, ועל ה-GPS בפרט, היינו מגיעים בקלות למחוזות פחות בטוחים וידידותיים. לא פעם מצאנו את עצמנו ממוקמים במפות של תוכנות הניווט איפשהו במרחב שבין בירות לקהיר ... היתרון בשיבושי ה-GPS, בעיקר להישגיים שבינינו, הוא

שוב שורפים לנו את רכס רמים

אני אישית בוכה על כך ששוב שורפים לנו את המסלולים ברכס רמים. אני מקפיד לרכב רק לכיוון דרום מזרח, "מתכופף" ורוכב מהר כשעובר מול קני סוללות הארטילריה, ועל הכביש נהנה מהתנועה המעטה מאד של מכוניות. טיפסתי מגונן לרוויה בלי שאף כלי רכב אחד עקף אותי בכל העלייה. לגבי שיבושי ה-GPS - הביקורים בבירות סוריה, לבנון ומצרים יישארו רשומים לעד כשיאים של מרחק רכיבה באפליקציות הייעודיות שלי.

ג'ורג' לוי

מיומנו של גמלאי

אני מברך על כך שלא הייתי חייב להתפנות משמיר, מה שאפשר לי - ואני מקווה שימשיך לאפשר - לנהל את חיי טוב ככל שניתן גם בימים אלה. כשאני אומר לנהל הכוונה גם לגוף וגם לנפש. זה המתכון הבדוק שלי לחיים, והוא מוכיח את עצמו מדי יום. מכאן אני עושה גיחות משפחתיות ואחרות החוצה, ותמיד חוזר ללון בבית. משתדל שלא להתמכר לרדיו ולטלוויזיה, וכמובן מתעדכן בבוקר ובעיקר בערב. משתדל שלא להחמיץ אף יום של צעידה בשבילי הקיבוץ היפה שלנו, מכין את הגינה לחורף ומרבה לנגן בחליל האירי שמביא לי הנאה ורוגע. לרכיבה הממכרת באופניים מאד התגעגעתי, ורק בחודש האחרון החלטתי שהגיע הזמן לצאת גם מחוץ לקיבוץ. לפני הפוגת הלחימה הדרמתי לאגמון החולה ביום שמש נפלא, וממש חגגתי עם הטבע המתפרץ בעונה זו. מצאתי את עצמי לבד לגמרי באגמון, עם העגורים שהחלו להתקבץ בו ובשדות שסביבו, וזאת הייתה חוויה משכרת. טיול נוסף עשיתי כבר בזמן ההפוגה, כשניצלתי את השקט לצאת צפונה לשביל הבניאס. הזמן הזה של תחילת החורף הוא מקסים כאן, עם עלי הצפצפות שמצהיבים ומתחילים לנשור, תחילת העלייה במפלס המים הזורמים, ובכלל - זה מסלול שמושך אותי אליו שוב ושוב. גם כאן הייתי פרש בודד בערבה ולא פגשתי נפש חיה, מה שלגמרי לא גרע מההנאה מהמקום הקסום. כרץ למרחקים ארוכים בעברי אני מבין לגמרי שהסיטואציה שנכפתה עלינו מחייבת לקחת נשימה לזמן ארוך, ולראות גם את הדברים היפים והטובים שניתן להפיק ממנה יחד עם הרוע והכאוס שנכפו עלינו.

מהנעשה בדנמרק - משפחת בן יעקב מדווחת

מגבשת מאוד כמשפחה. אנחנו ישנים שם כולנו יחד, וביתר היום מבילים בבית המשפחה.

העיירה שבה דני מתגורר נקראת Trige (שוקת, מבטאים טרייה). השכונה שקטה ונעימה ונראית קצת כמו ההרחה בשמיר, אם תרצו לדמיין. האופק רחב מאוד כיוון שדנמרק מאוד שטוחה. רואים רחוק גם במזג אוויר פחות טוב. נופים ירוקים, כפריים, שדות נמתחים והמבנים הגבוהים היחידים הם טורבינות רוח ענקיות לבנות שמשתלבות באופן טבעי באווירה הנקייה והסקנדינבית.

חיי היומיום משעממים (בקטע טוב!). במהלך הבוקר אני עובדת (בעבודתי הרגילה בתל חי, רק מרחוק), ואוריאל שהוצא לחל"ת עוזר לילדים ללמוד. במהלך החודש הראשון

שלום קהילה יקרה שלנו, אנחנו נמצאים בחודשיים האחרונים בדנמרק, ונשמח לספר מעט איך התגלגלנו לכאן ועל החיים שלנו כאן. כבר במהלך השבת השחורה התחלנו לחשוב מה יהיה הצעד הנכון למשפחתנו. עם הישמע הדי הפיצוצים הראשונים ביום ראשון מוקדם בבוקר ארזתי את הילדים ואת עצמי, ונסענו למרכז. בהמשך אוריאל הצטרף אלינו. התארחנו בביתה של אחותו עופרה. היינו שבוע עם הילדים בבית, כמעט ללא יציאה, חוויון אזעקות יומיומיות וירידה לממ"ד המשותף של הבניין, וכל אלה, יחד עם עלויות החנייה בתל אביב, הביאו אותנו להחלטה להתרחק מהרעש ולנסוע ליעד כלשהו בחו"ל עד יעבור זעם. יש לנו משפחה קרובה ביבשות שונות, וכולם הפצירו בנו שנבוא לשהות עמם. החלטנו לנסוע לאחי ומשפחתו בדנמרק.

בימים כתיקונם זו טיסה ישירה של כארבע שעות מישראל, אבל לצערנו בימים אלה אין טיסות ישירות, ולאחר שהתבטלו כמה טיסות שהזמנו באותו השבוע עלינו לבסוף לטיסה לקפריסין, משם ליוון, משם לקופנהגן ומשם ברכבת לעיר אורהוס, שבפרווריה מתגורר אחי. בתום המסע המפרך, עם מעט מאוד ציוד, נחתנו אצל אחי - דני ואשתו סנדרה. כמה ימים לפנינו נחתו שם גם אחותי, משפחתה והורי, בסך הכל 16 נפשות בבית. כולם התמקמו בחדרי שינה בבית, ואילו אנחנו קיבלנו כבוד מיוחד - ללון בקרוון הטיולים (המחומם!) שבחניה הסמוכה לבית. זו חוויה

הטלפון האדום

הטלפון מצלצל הפעם לכבוד כל התורמים, המחלקים והנותנים בשמיר. זה מחלק מפירות עציו, זה מבשל ומאכיל רעבים, זו מכבסת ומגהצת לחיילים, זה מוביל ציוד, ורבים אחרים עומדים הכן להצטרף ולתת כתף. זו שעתה היפה של רוח החברות וההתנדבות בשמיר, והלוואי שהיא לא תפוג לעולם. בשיעורי האנגלית ב"עיונות ירדן" למדנו על המשורר בן המאה ה-17 ג'ון דאן, אחד מהנודעים והאהובים בשירה האנגלית, והטלפון האדום המצלצל כאן מזכיר לי קטע משיר שלו: "אין לך אדם שהוא אי העומד בפני עצמו; כל אדם הוא קטע מן היבשת, חלק מן השלם ... (ואתה) לעולם אל תשאל למי צלצלו הפעמונים. לך הם צלצלו".

הזמנה לקטיף אשכוליות ולימונים מאחורי ביתם של רבקה וניר יהודאי

פירות לכל דורש ליד ביתם של יולי ואורי ונדרמיר

עוד היו לימודים בזום מטעם בית הספר, אך בהמשך הזום בוטל והלימדה של הילדים הפכה להיות עוד יותר עצמאית ונסמכת עלינו. זה מאתגר מאוד. בצהריים הילדים של דני מגיעים הביתה ומתחילה ההמולה הנעימה של חלקו השני של היום - משחקים, חוגים, בישולים וכל מה שקורה בבית עם משפחה גדולה. העיר הקרובה, אורהוס, היא השנייה בגודלה בדנמרק ומתגוררים בה כ-330 אלף תושבים. היא נמצאת על שפת ים הקטגט, מעיין מפרץ של הים הצפוני או הבלטי. זאת עיר מגניבה מאוד, ויש בה אזורים חדשים ומעוצבים לצד מבנים עתיקים. המקום שבו אנחנו מבקרים הכי הרבה בעיר היא הספרייה הענקית הממוקמת על הנמל. שם אנחנו לומדים ומבלים בימים שבהם צריך לפנות את הבית מאילוץ שונים בשעות היום.

מאוקטובר ועד היום הספקנו לחוות כאן את חג ההאלוין ויצאנו ל"תעלול או ממתק" בשכונה. האתגר העיקרי היה להצליח להגות את הביטוי בדנית, שכוללת אותיות שאין בעברית. בחודש האחרון חוונו שלג בכמות גדולה וטמפרטורות נמוכות, כשהנמוכה ביותר עד כה הייתה -9 מעלות. בימים האחרונים חגגנו חנוכה והכנו ספינג', לצד כל קישוטי הקריסמס המעטרים את הבית. השבוע גם חגגנו יום הולדת לנעמה באווירה מאוד אחרת. חוויות רבות תרבותיות בהחלט.

בימי שבת מתקיימת בעיר באופן קבוע הפגנה פרו פלסטינית גדולה, וזה נותן תחושה מאוד לא נוחה. אבל למעט זאת התחושה מאוד חמה ועוטפת, כמובן של המשפחה הדנית שלנו אבל גם של אנשים זרים ששומעים על מצבנו ומביעים אמפטיה רבה. לדני יש חברים ישראלים שבאים לבקר וגם הם עוזרים ותומכים מאוד.

ליבנו בארץ ... אנחנו מחוברים מאד למה שקורה, עוקבים קבוע, מעודכנים בחדשות ובמצב האזעקות בכל רגע נתון. רואים את ערוצי החדשות הישראלים ועסוקים מאוד במצב. לצד אלה, שמחים על האפשרות להעביר את הימים המתוחים בתחושת ביטחון ויציבות לילדינו למרות המחיר הגדול של המרחק מהבית. הילדים ואנחנו מאוד מתגעגעים הביתה, לחברים ובמיוחד לסבתא ערגה. מחכים כבר לרגע שבו נחזור לשמיר ונתחבק.

אוראל, יזהר, נעמה, אלה ומאיה

כשתחזור / נמרוד קודלש

כשתחזור
ביחד עם השקט
שושן בגן יפרח פתאום.

כשתחזור
ארגיש מין רטט
וגופי ישמח בלי סוף.

לכן אשב לי כאן ואחכה
לראות את פניך
כשתחזור.

כלניות, כלניות / אתי נוסבאום

כלניות אדמדמות, אדמוניות ... השבוע התחלנו בפרויקט קהילתי בשם כלניות לפני הגשם - מחווה לדרום האדום. התוכנית היא להכין 1,400 כלניות מחומר (קרמיקה), שיוצגו לקראת פברואר בגלריה בעמיר ולאחר מכן יוצבו בשמיר כמייצב.

אשמח אם כמה שיותר אנשים ייקחו חלק בהכנת הכלניות - נשים, גברים ובני נוער שאוהבים ליצור, קרמיקאים ושאינם כאלה. אין צורך בידע מוקדם, רק בתשוקה ליצירה. כרגע נרתמו למיזם ילדי כיתות ד', ה', ו', וחברים מהגיל השלישי.

המעוניינים להצטרף מוזמנים ליצור אתי קשר, בטלפון 052-8731084.

לערבה וחנן נורליאן

מזל טוב להולדת

ליאם

שנולד ב-17.10

ברכות לקארי ודני,

ולכל המשפחה

למורן וירון גדרי

מזל טוב

להולדת הבן

ברכות לדבורה וולטר, ולכל

המשפחה המורחבת

